

H HARLEQUIN

JJALOOLINE ROMAAN

*Hertsog otsib
hertsoginnat*

Annie Burrows

Originaali tiitel:
Annie Burrows
A Duke in Need of a Wife
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2019 by Annie Burrows
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D06365919
ISBN 978-9949-82-423-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Kui Napoleon 1814. aasta aprillis troonist loobus, tähistasid inimesed üle terve Inglismaa seda mitmel moel. Paljudes linnades toimusid pidustused, kus mängisid sõjaväeorkestrid, toimusid ühislaulmised ja ilutulestikud. Vähemalt ühes linnas (Great Yarmouth) korraldati pidustused ka umbes kaheksale tuhandele „vaesele“ inimesele. Pidulaua katsid ja vaeseid teenindasid kohalikud kõrged ametikandjad ja eliit.

Hiljem samal aastal, kui tähistati Hannoveri kuurvürsti George I trooniletõusu, läks ilutulestik täielikult untsu. Taustal olnud Hiina pagood süttis osaliselt põlema, põhjustades kahe mehe ja mitme luige surma. Kohalesaabunud rahvas arvas, et pagoodipõleng oli osa etendusest, ja juubeldas metsikult.

Kuid ma olen viibinud ka ilutulestikul, kus puhkes tulekahju, ja seal ei juubeldanud keegi. Rahvas tormas hoopis tulest eemale, haarates mind endaga kaasa.

Neist kolmest ajaloopildist hakkas mu peas küpsema avastseen...

*Tahaksin eriliselt ära mainida Poppyt,
kes inspireeris mind looma Snowballi kuju.*

Esimene peatükk

Juuli 1814

*K*õik käis nii kiiresti.

Ühel hetkel ohhetasid ja ahhetasid kõik öötaevas sähvi-
vaid punaseid ja kuldseid sädemejugasid vaadates. Järgmisel
kiljusid ja jooksid nad, kui leegisein lahvatas kargatusega,
mis meenutas Sofiale kahuri kogupauku.

Hullem veel, suuremat kasvu inimesed tõukasid väikse-
maid ja aeglasemaid tee pealt eest. Üleüldises paanikas viru-
tas pikk mees plahvatavate rakettide eest põgenedes Sofiale
küünarnukiga otse silmaauku. Sekundi murdosa hiljem tõu-
kas keegi ta kõrvale. Näkku löödud, tõugatud ja põgeneva-
tele inimestele jalgu jääv Sofia tundis, kuidas pind hakkab
jalge alt kaduma.

Juba hirmunult seisis Sofia silmitsi jubeda jalge alla
jäämise ohuga. Õnneks oli mees, kes teda tõukas, paisa-
nud ta jässaka põõsastiku poole. Sofia pidi vaid kukku-
mise tahtlikuks sukeldumiseks moondama, et maanduda

põõsaste ja mitte põgeneva inimmassi mädisevate jalgade alla.

Ta süda peksles, jalad värisesid, kuid ta oli väljaspool ohtu – mis sest, et pisut muljutud ja räsitud. Ja ometi kord oli tal tädi ja onu poole naastes hea põhjus, miks ta jälle üleni lehepurune ja porine oli. Ometi kord võis ta süüdistada peletist, kes oli ta teelt tõuganud, selle asemel, et tunnistada, et oli taas oma koera jäneseurust välja õngitsenud, või päästnud ta aasa soiselt lapikeselt, või sattunud mõnesse muusse äpardusse, mis näisid nii sageli teda onu Nedi valdusi uurides tabavat.

Ilutulestikku vaatama kogunenud üüratu rahvahulk hajus imetabase kiirusega.

Kaheldes ikka veel peidust välja tuleku turvalisuses, upitas Sofia end ettevaatlikult ühele küünarnukile ja piilus madalate okste vahelt välja, et saada toimuvast mingi ülevaade.

Onu Ned oli ostnud kõige kallimad piletid üritusele, millega Burslem Bay linnavalitsus tähistas rahu sõlmimist Prantsusmaaga. Hinna sees polnud üksnes õhtusöök, vaid ka õigus seista lossimäe nõlval, kust avanes parim vaade ilutulestikule. See tähendas, et isegi põõsaste alt nägi Sofia selgelt, et tellingud, millele olid seatud ilutulestikuraketid, põlesid heleda leegiga.

Ta kuulis ka kedagi karjumas. Ta upitas end pisut kõrgemale ja nägi oma õuduseks otse leegitsevate tellingute all, seal, kus olid seisnud teenrid ja poodnikud, põleva seelikuga naist.

Naine, kes oli päris üksi, materdas meeleehtlikult leeke, mis nilpsasid nüüd juba ta varrukaid. Sofia oli midagi taolist näinud lapsepõlves, kui huupi lendu lastud

rakett süütas põlema salve ja selle juures seisnud mehed, niisiis teadis ta, et naine peaks pikali heitma ja püherdama, mitte hüplema, nagu ta praegu tegi. Kuid see oli Inglismaa rahuajal, mitte kõrgeimas valmisolekus kindlus. Mis tähendas, et ta võis olla ainus inimene ümbruskonnas, kes teadis, mida teha.

Niisiis vingerdas ta põõsast välja ja hakkas nii kiiresti, kui suutis, tagasi nõlvale jooksuma, lootes meeletult, et ta jaksab paanikas naise maha suruda ja leegid kustutada, enne kui on hilja. Silmanurgast märkas ta kaht meest samas suunas jooksmas – kaht kelnerit, kes olid serveerinud õhtusööki, nagu võis järeldada nende valgetest särkidest ja talje ümber seotud sinistest vöödest. Nad jõudsid põleva naise juurde esimesena. Üks neist surus naise vastu maad. Teine, kes oli veidi tagapool, oli taibanud šampanjaämbri kaasa haarata ning nüüd kummutas ta selle sisu õnnetule naisele kaela, kustutades ühe ropsuga suurema osa leeke.

Kui Sofia kohale jõudis, olid kelnerid leegid kustutanud ja eemale astunud. Nad hingeldasid raskelt ja näisid oigavat ja värisevat vaesekest vaadates veidi vastikust tundvat.

Üks pool naise kleidist oli läinud ja ka juuksed nägid välja üsna kõrbenud. Sofiat ei üllatanud, et naine väriseb. Tema riided olid põlema süttinud, ta oli pikali paisatud ja jääkülma veega üle valatud. Sofia oli kahe teda pikali paisanud mehe tõttu maas lamades samuti väriseva löönud. Ja tema kleit oli vaid natuke kärisenud. See ei olnud seljast sulanud, jättes ta jalad paljaks.

Sofia soovis südamest, et saaks vaese naise heaks midagi teha.

Ja tegelikult ta saigi. Ta tõmbas oma keebipandla lahti, viskus naise kõrvale põlvile ja heitis keebi üle ta keha. Isegi

kui see õnnetut naist raputavaid värinaid ei peata, varjab see tema paljaid jalgu nende meeste pilkude eest.

„Ärge lihtsalt vahtige seal,“ hüüdis ta meestele. „See naine vajab arstiabi. Üks teist jooksku arsti järele!“

Kaks meest vahetasid pilke.

„Ma ütlen...“ hakkas üks vastu vaidlema.

Kuid teine, kel oli tühi jää-ämber ikka veel käes, tõstis vaba käe, justkui püüaks ta kolleegi vaigistada.

„Tal on õigus, Gil. Mine kutsu dr Cochrane.“

Esimene kelner kiirustas minema. Teine viskas ämbri käest ja astus lähemale. Lõõmavate tellingute värelevas valguses märkas Sofia tihedaid sirgeid kulme ja nokalaadset nina, mis andsid mehele karmi ilme.

„Te võite ta nüüd siia jätta,“ urises mees.

Urises? Mis õigust oli tal uriseda? Ja miks vaatas mees teda nii kurjalt?

„Arst tegeleb temaga.“

„Kui ta siia jõuab,“ nähvas naine. „Kui jõuab. Senikauaks eelistan tema juurde jääda.“ Ta võttis haavatud naise käe, et pakkuda talle seda vähest lohutust, mis tal pakkuda oli.

„Te näete välja,“ ütles vihaste kulmudega kelner, „nagu vajaksite ise arstiabi.“

Nende sõnade peale tajus Sofia tuikavat valu silmakoopa selles punktis, mida oli tabanud mehe küünarnukk. Ja ta kätel ilutsesid põõsastesse viskumisest kriimustused.

„Ja te poleks pidanud keepi seljast võtma.“ Mehe vilava pilgu all meenus Sofiale, et musliin polnud põõsasse sööstmiseks just parim kangas. Ta tänas õnne, et tal oli tädi Agnese jaoks hea põhjus, miks ta järjekordse rõivaeseme oli ära rikkunud.

„Jaa, see vastab vist tõele,“ tunnistas ta, kui mehe pilk jäi pidama rābaldunud seeliku selles kohas, kust ta põlv välja sirutus, „kuid praegusel hetkel usun, et see daam vajab keepi rohkem kui mina.“

„Ta pole daam,“ vastas mees pisut pedantselt.

„Mis pistmist on selle kõigega tema seisusel? Ta on selgelt väga haavatud ja vajab nii arsti kui ka katvat keepi palju rohkem kui mina.“

Kelneri üks kulm kerkis veidi.

„See on teist väga... kaastundlik. Sellegipoolest olen kindel, et inimesed otsivad teid, inimesed, kes on teie heaolu pärast mures. Te ei peaks niimoodi üksi pimeduses ringi uitama.“

„Ma ei uita üksi ringi. Ma põlvitan maas ja hoolitsen naise eest, kes on raskesti vigastatud. Ja ma kavatsen tema juurde jääda, kuni saabub mõni teine naine, kes mu koha üle võtab.“

Justkui tänutäheks pigistas haavatud naise väga värisev käsi Sofia kätt.

„Oh, kuidas ma tahaksin teid enda juurde koju viia ja teie eest ise hoolitseda,“ ütles Sofia vabandavalt. „Kui kohutav võib olla sellises seisukorras võõrastest sõltuda.“ Teist korda õhtu jooksul tundis Sofia lapsepõlvemälestusi esile kerkimas. Kuid seekord meenusid talle isa surmale järgnenud päevad, kui ta käis ühe tüdinud ohvitseri käest teise kätte, kuni ta Inglismaale naasva laeva peale pandi. Kuigi ükski neist meestest ei soovinud talle halba, polnud kellelgi õrna aimu, kuidas surnud ohvitseri orvuks jäänud tütrega ümber käia.

„Ka teie olete talle võõras,“ lausus kelner, kes oli hakanud Sofiale tõsiselt närvidele käima.

„Jaa,“ nähvas naine, „aga vähemalt olen ma naine!“

„Kuulge, preili...“

„Underwood,“ teavitas naine automaatselt.

„Preili Underwood,“ ütles mees. „Ma luban, et tagan sellel naisele parima võimaliku hoolitsuse. Ja et niipea, kui see on vajalik, *leian* talle naissoost hooldaja.“

„Jaa, see kõik on hea, kuid senikaua...“

„Ja et teie süda jääks rahule, saadan sõna tema paranemise kohta. Kui oleksite nõus mulle ütlema, kuidas ma ühendust võtta saan?“

Sofia hammustas alahuulde. Kõige häirivam asi mehe juures oli see, et tal oli õigus. Tema tädi ja onu olid kindlasti muretsema hakanud, kui avastasid, et ta on rüseluse käigus neist eraldunud. Ja haavatud naise heaks ei saanud ta tegelikult enam midagi teha.

„Jaa. Hästi. Me peatume Marine View' majutuskohas. Theakstone Crescentis.“

Mees näis olevat pisut kohkunud. Ta hingas sügavalt sisse, nagu tahaks midagi öelda, kuid ei saanud selleks võimalust. Sest korraga kargas kusagilt välja onu Ned.

„Sofia! Mida sa siin ometi korraldad? Sinu tädi on su pärast murest murtud! Tõuse kohemaid püsti ja tule siia!“

Sofia tõusis. Ja astus seelikusabadelt lehti ja tuhka pühkides kelnerile veidi lähemale. „Mul on natuke raha,“ ütles ta vaikselt. „Ma kataksin meeleldi osa tema põetamiskuludest, kui sellest abi oleks.“

„Sofia!“ Onu Ned haaras tal käsivarrest ja tõmbas ta kelnerist sündsasse kaugusse. „Kus on su keep?“

Sofia osutas haavatud naisele.